

9. STUDIJA

KRŠTENJE, SVJEDOČANSTVO I PEČAT DUHA JEDINSTVA

Krštenje Duhom, Jedno Jedino—u Tri Dijela—Značenje Tog Krštenja—„Ključevi Kraljevstva Nebeskog”—Daljnje Krštenje Duhom obećano „Svakom Tijelu”—Njegovo Značenje—Molitva za Duh—Svjedočanstvo Duha—Njegova Važnost—Nema Mira s Bogom bez Njega—Nekolicina Zna Imaju li Ga ili Ne—„To Želim Odavna Znati”—Kako Prepoznati Svjedočanstvo Duha—Razlike u Djelovanju—Svjedočanstvo Duha—„Posvećeni Duhom”—„Ispunjeni s Duhom”—Pečat Duha—„Obećanje” koje Zapečaćuje—Do Dana Izbavljenja—Najuzvišenije Dostignuće za kojim Možemo Težiti—i Zadržati.

„Kad je napokon došao dan Pedesetnice, svi su bili zajedno na istome mjestu. I eto iznenada šuma s neba, kao kad se digne silan vjetar. Ispuni svu kuću u kojoj su bili. I pokažu im se kao neki ognjeni razdijeljeni jezici te siđe po jedan na svakoga od njih. Svi se napuniše Duha Svetoga i počеше govoriti drugim jezicima, kako im već Duh davaše zboriti.” (Djela 2:1-4)

DAN Pedesetnice bio je najznamenitiji u povijesti Evanđeoske Crkve. On je pokazao da se je naš Otkupitelj pokazao u Božjoj prisutnosti za nas, kao naš veliki Prvosvećenik; da je prinio pred Oca zasluge svoje žrtve, dovršene na Kalvariji pedeset dana prije toga; da je Otac u potpunosti prihvatio žrtvu; i da su kao posljedica toga apostoli i vjernici koji su prihvatili Isusa, i koji su imali želju približiti se Ocu, i postati *sinovima* Božjim (Ivan

1:12), sada bili priznati kao takvi—sveti Duh je tako svjedočio njihovo prihvaćanje: od tud je nazvan „Duhom usvojenja” u Božju obitelj. Bilo je prikladno da tako važan događaj bude jasno manifestiran: nije samo bilo važno da apostoli i vjernici prime sveti Duh, Duh božanske naklonosti, u svoja srca, nego da imaju izvanjsku manifestaciju koja bi bila zadovoljavajući dokaz, ne samo njima nego i svim budućim vjernicima, da je Bog u potpunosti prihvatio Crkvu kao sinove i sunasljednike s Kristom.

Međutim ništa u povezanosti sa ovom pripovijesti ni u kojem smislu riječi ne zahtijeva misao o svetom Duhu kao osobi, odvojenoj od Oca i Sina. Upravo suprotno: činjenica da su oni svi bili primili sveti Duh samo po sebi podrazumijeva da sveti Duh nije osoba, nego utjecaj, moć primijenjena od osobe—moć ili utjecaj Božji primijenjeni u i na njegovu novo usvojenu djecu. O tome nadalje svjedoči činjenica da su različite sposobnosti i talenti apostola bili osnaženi, oživljeni i prošireni tim utjecajem. Apostol objašnjava da je tada naš Gospodin Isus „dao darove ljudima”—duhovne darove. (Ps. 68:18; Efež. 4:8) Veliki dar njegovog života već je bio dan, i sačinjavao je *otkupnu cijenu* za cijeli svijet—i dio otkupljenih mirijada, malo stado, budući su bili posebno dani Kristu biti njegovim sunasljednicima i suradnicima u Kraljevstvu, i budući je već započeo odabir tog malog stada, koje je bilo predstavljeno u onima koji su čekali na Pentekostalni blagoslov, došlo je vrijeme za njihovo priznanje. Otac je bio taj koji je tamo bio priznao Kristovu Crkvu, u smislu da je davanje njegovog svetog Duha, kao utjecaja i moći, podrazumijevalo pomirenje vjernika; tako da se prema njima više nije odnosilo kao prema grešnicima i tuđincima, čak kao niti prema slugama; oni su sada kao sinovi postali „sudionicima nebeskog dara.” Mi smo obavješteni da je taj sveti Duh, sveti utjecaj, sveta moć, koja proizlazi iz svoje jedne česme ili izvora,

Oca, ipak, bio izliven, na odgovarajući način preko Božjeg počašćenog predstavnika, kroz kojega je došao i doći će svaki Božji Blagoslov, naime, Krista Isusa našeg Gospodina i Glave.

Apostol Petar, govoreći pod nadahnjujućim utjecajem svetog Duha, objasnio je stvar, da je to bilo *od* Oca i *po* Sinu, govoreći, „Desnicom dakle Božjom uzvišen [Isus], primio je od Oca Obećanje, Duha Svetoga, i izlio ga kako i sami gledate i slušate.” (Djela 2:33) Prema tome, više je nego dovoljan naglasak bio stavljen na to krštenje svetim Duhom, budući ono označava prihvaćanje Crkve, i da bez njega mi ne bi smo imali nikakav dokaz o prihvaćanju žrtve našeg Gospodina i našeg opravdanja.

Međutim, mi moramo veoma nedvosmisleno prigovoriti na zajedničku ali pogrešnu i potpuno nebiblijsku ideju koja prevladava među mnogim veoma gorljivim Kršćanima, u smislu da se trebao očekivati i tražiti česta krštenja svetim Duhom. Takvo očekivanje ne samo da je neopravdano sa bilo kakvim obećanjima koja su nam dana u Riječi Božjoj, nego je u potpunoj suprotnosti sa božanskom pripremom tamo izloženom. Trebalo bi zapaziti da Sveto Pismo samo spominje tri krštenja svetim Duhom; i nužnost za svako od tih, i ni za jedno više, je očita—to su tri dijela ili podjele jednog krštenja. (1) Krštenje našeg Gospodina Isusa. (2) Krštenje na Pedeseticu. (3) Krštenje Kornelija, prvog Neznabožačkog obraćenika prihvaćenog kao „sina.” Razmotrimo u tom redoslijedu ta krštenja Duhom.

(1) Ne samo da je krštenje Duhom našeg Gospodina bilo nužno njemu, kako bi on mogao biti sudionikom božanske moći; kao božanski zastupnik, i kao zalog njegovog nasljedstva, njegovog začeca za božansku prirodu; nego je također bilo prikladno da bude takvo izvanjsko očitovanje ili priznanje njega koje bi omogućilo drugima da znaju da je on Božji Pomazanik. Manifestacija je bila silazak i ostanak goluba na njega. Niti nam

je dano razumjeti jesu li ljudi općenito svjedočili toj manifestaciji božanske naklonosti; umjesto toga mi razumijemo da je Ivan Krstitelj, koji je u to vrijeme vršio reformatorsko djelo u Izraelu, i koji je bio priznat za proroka, slugu Gospodinovog, sam svjedočio silasku Duha na našeg Gospodina, i on je svjedočio o toj činjenici. Izjava je, „I *posvjedo* i Ivan: "Promatrao sam Duha gdje s neba silazi kao golub i ostaje na njemu. Njega ja nisam poznavao [nije znao da je On bio Mesija], ali onaj koji me posla vodom krstiti reče mi: `Na koga vidiš da Duh silazi i ostaje na njemu, to je onaj koji krsti Duhom Svetim.` I ja sam to vidio i svjedočim: on je Sin Božji.” (Ivan 1:33)

(2) Kao što Ivan ovdje objašnjava Krist je trebao krstiti Crkvu na Pedesetnicu, „to je onaj koji krsti Duhom Svetim.” Petar to potvrđuje, kao što smo već vidjeli, objavljujući da je Krist izlio svoj sveti Duh. Samo je on mogao tako krstiti, zato što je on otkupio svijet, kupio sve sa svojom dragocjenom krvlju; i zato što nitko ne može doći k Ocu osim preko njega, i zato što Otac ne sudi nikome, nego je sav sud povjerio Sinu; i zato što Sin, visoko uzvišen, djeluje kao Očev predstavnik, da dovede u potpuno zajedništvo sa Ocem one koji dolaze Ocu po njemu. Mi smo već vidjeli da je to krštenje Crkve sa svetim Duhom bilo neophodno, kao svjedočanstvo, izjava, na isti način kao što je bilo neophodno da se svjedoči i posvjedoči krštenje Duhom našeg Gospodina Isusa.

Navaljujući vjetar ispunjava mjesto, i „razdijeljeni jezici kao od ognja” koji su „posjeli na svakoga od njih” (vjerojatno samo jedanaest apostola—označavajući ih kao Gospodinove posebne predstavnike i glasnogovornike svetog Duha—vidi redak 14), nisu bili sveti Duh, nego samo *o itovanja* njihovim osjetilima predstavljajući nevidljivo. Slično tome golub kojeg je Ivan vidio nije bio Duh nego očitovanje njegovim osjetilima. Golub, simbol mira i čistoće, prikladno je predstavljao puninu Jehovinog duha

ljubavi u Isusu; kao što su ognjeni jezici prikladno predstavljali zadatak kojeg su apostoli imali, pod svetim Duhom, da svjedoče kao „svjedoci.” (Djela 2:32; 3:15; 5:32; 10:39,41; 13:31)

(3) Posebno očitovanje božanske moći u povezanosti sa prihvaćanjem Kornelija, prvog Neznabožackog obraćenika, bilo je neophodno; zato jer su Pogani do tada bili tuđinci, neprihvatljivi Bogu čak i kao sluge; stoga Židovskim vjericima ne bi niti palo na pamet da bi Pogani bili prihvaćeni na visoki položaj *sinova* Božjih, da nije bila dana nekakva istaknuta manifestacija božanske naklonosti u tom pravcu.

Kao što smo već vidjeli, nije bilo u božanskom programu da bi ijedan od Pogana bio prihvaćen sve do kraja „sedamdeset tjedana” posebne naklonosti prema Židovima, tri i pol godine nakon Pedesetnice;* od tud činjenica da su obraćenici između Pogana imali biti sunasljednicima (jednako) sa obraćenicima između Židova, nije mogla biti pokazana u krštenju Duhom na Pedesetnicu. I s obzirom na duboko ukorijenjene predrasude apostola isto tako kao i drugih Židova, bilo je više nego prikladno da prihvaćanje Kornelija bude *manifestirano* osjetilima Apostola *istim* dokazima danima na Pedesetnicu. Niti je nužno za pretpostaviti da su „jezici kao od ognja” posjeli na Kornelija: zajedničko obraćenicima iz Judaizma, on je vjerojatno primio neke od „darova” koji su došli na *sve* na Pedesetnicu.

Kako bi smo inače ikada mogli znati da su Neznabošci bili prihvaćeni od Gospodina? Da je krštenje Duhom i Pentekostalni blagoslov došao samo na vjernike koji su bili od prirodnog sjemena Abrahamovog, to bi nas moglo ostaviti u nedoumici tokom cijelog Evandeoskog Doba, što se tiče položaja Gospodinovog naroda koji su po prirodnom porijeklu bili Pogani. Međutim sa krštenjem svetim Duhom koje je došlo na Kornelija, Gospodin je u potpunosti pokazao činjenicu da više

*Vidi STUDIJE SVETOG PISMA, Drugi Svezak, Pogl. 7

nije bilo nikakve razlike između Židova i Neznabošca, roba i slobodnjaka, muškog i ženskog, barem što se tiče njihovog prihvaćanja u Kristu. Nitko nije prihvatljiv sam po sebi, u svojoj vlastitoj nepravednosti—stoga su samo oni koji dolaze Ocu kroz Ljubljenoga prihvaćeni u njemu. (1. Kor. 12:13)

Pored ovih triju krštenja svetim Duhom ne postoji ikoja druga referenca na tu temu u Svetom Pismu: stoga je razmišljanje mnogih od Gospodinovog naroda, da oni moraju očekivati, truditi se i moliti za daljnja ili ponovljena krštenja svetim Duhom sasvim neopravdano. Takva su krštenja posve nepotrebna, zato što jedno krštenje na Pedeseticu, nadopunjeno s onim Kornelija, ispunjava svaki zahtjev. Ta krštenja nisu došla samo na pojedince koji su uživali blagoslov, nego su reprezentativno bila za Crkvu, Tijelo Kristovo, kao cjelinu i na nju. Činjenica da je to reprezentativno djelo za Crkvu bilo napravljeno u dva dijela—najprije na Židovskim vjernicima na Pedeseticu, i na prve Neznabožačke vjernike u Kornelijevoj dom, u skladu je sa izjavom našeg Gospodina Petru, prije svog raspeća, kada je rekao, „Tebi ću dati ključeve kraljevstva nebeskoga.” (Mat. 16:19) Ključ označava vlast da se nešto otključa, otvori; i ključevi, u množini podrazumijeva da se imaju otvoriti više od jednih vrata. Zapravo, postojala su samo dvojna vrata, i samo dvoje ključeva; i Apostol Petar upotrijebio je oba ključa—izvršivši djelo otvaranja i za Židove i za Pogane, kao što je Gospodin predkazao. On je upotrijebio prvi ključ na Pedeseticu, gdje je on bio prvi, glavni, centralni govornik, koji je uveo novu eru Duha za tri tisuće koji su odjednom povjerovali i ušli na vrata. (Djela 2:37-41) Nadalje, kada je došlo određeno vrijeme da Evanđelje bude propovijedano Poganima, Gospodin je, u skladu sa svojim izborom, poslao Petra da izvrši to djelo, rekavši Korneliju da pošalje po Petra, i rekavši Petru da ide ka Korneliju, i da mu govori riječi Evanđelja njemu i njegovom kućanstvu. Petar je tom prilikom upotrijebio drugi

ključ, otvarajući vrata Evandjelja pred Poganima, Bog je posvjedočio činjenicu sa čudesnim manifestacijama svog svetog Duha na Korneliju i drugim posvećenim vjernicima između Pogana koji su bili s njim.

Ispravno razmišljanje što se tiče krštenja svetim Duhom je to o izlivanju, posipanju, pomazanju, ali, koje je toliko potpuno (*pokrivaju i svakog člana tijela*) da je ispravno nazvano (*uronjavanjem*, ili „krštenjem.” I to isto pomazanje ili krštenje nastavlja se na Crkvi kroz cijelo doba—pokrivajući, prožimajući, posvećujući, blagoslivljajući, pomazujući, od tada pa sve do sad, svakoga tko *dolazi u* pomazano „tijelo.” I to će se nastaviti sve dok ne bude bio primljen posljednji član i u potpunosti pomazan. Apostol Ivan govoreći također o tom krštenju, nazivajući ga pomazanjem, kaže, „A vi—Pomazanje koje primiste od njega u vama ostaje.” (1. Ivan. 2:27; Ps. 133:2) On ne kaže, brojna pomazanja koja ste primili, *nego* pomazanje, jedno pomazanje, više bi bilo posve suvišno i ne bi bilo u skladu sa božanskom pripremom.

Sa božanskog stanovišta cijela je Crkva prepoznana kao jedna—kao cjelina, jer, „Jer kao što je tijelo jedno, i ima mnogo udova, tako je i Krist...A vi ste tijelo Kristovo, a zasebno udovi.” (1. Kor. 12:12,27) U skladu sa tom mišlju Biblijski prikaz stvari je da iako nas Gospodin promatra pojedinačno, i u mnogim se pogledima bavi sa nama pojedinačno, ipak naš položaj pred Ocem nije utoliko kao pojedinca, nego kao članova ili dijelova jedne veće jedinice, koja jedinica je Krist, glava i tijelo. Mi smo stoga bili obavješteni da je nakon što smo povjerovali naš idući korak bio ući u Kristovo tijelo—biti kršteni u njegovo tijelo.

Mi ovdje nećemo raspravljati o temi krštenja općenito, ostavljajući to za buduće razmatranje, ali mi zapažamo činjenicu da su vjernici bili pozvani da budu kršteni u Krista, da bi mogli doći u ili pod njegovo krštenje svetim Duhom. Budući da sveti

Duh nije osoba, nego sveti Duh ili sila koju Crkva ima, svi koji bi htjeli imati taj blagoslov moraju doći u odnos sa *tom Crkvom*, Kristovim Tijelom. To se ne može drugačije dobiti. Niti mi sa time mislimo na članstvo u zemaljskoj Crkvi—Metodističkom tijelu, Prezbiterijanskom tijelu, Luteranskom tijelu, Rimokatoličkom tijelu, ili bilo kojem drugom tijelu ljudske organizacije. Mi mislimo na članstvo u *eklesiji*, čiji članovi mogu sigurno biti prepoznati jedino po tome što imaju sveti Duh ljubavi—što je potvrđeno sa svojim različitim plodovima i posvjedočeno kao što smo vidjeli gore navedeno.

Tko god uistinu postaje ujedinjen sa Kristom, i tako istinski ujedinjen sa svim članovima tijela Kristovog, nema se potrebe moliti niti za sadašnje ni buduće Pentekostalne blagoslove, nego se može osvrnuti unatrag s radošću i pouzdanjem u prvobitni Pentekostalni blagoslov i blagoslov na Korneliju, kao na dokaze koje Otac daje, kroz Krista, o svom prihvaćanju Crkve kao cjeline: i svi bi trebali biti u potpunosti zadovoljni sa božanskom pripremom. Mi ne kažemo da se Gospodin gnjevi na one koji, sa pogrešnim razmišljanjima, traže, suprotno njegovoj volji, za brojne Pedesetnice: umjesto toga, mi ćemo pretpostaviti da će on imati samilosti na njihovo neznanje i pogrešno upućene molitve, i bez da ne mijenja svoje planove i pripreme on će izliti na njih blagoslov—onoliko blagoslova koliko će njihova pogrešna očekivanja i zanemarivanje Riječi dopustiti—prihvaćajući vapaje njihovog duha za nebeskim zajedništvom.

Neobično je da ti dragi prijatelji koji se stalno mole za krštenja Duhom nikada nisu zapazili da se apostoli nikada ne mole za buduće Pedesetnice, niti su oni uputili Crkvu da se tako moli. Da li se takvi prijatelji smatraju mudrijima od nadahnutih apostola, ili svetijima od njih, ili gorljivijima da budu ispunjeni sa Duhom? Mi ćemo vjerovati da oni nemaju takva egoistična i ohola razmišljanja, i da su njihovi osjećaji samo oni djece koja su u neznanju, koja bezbrižno i ponekada zlovoljno zadirkuju popustljive roditelje za nepotrebne i neobećane blagoslove i milosrđa, koja im ne mogu biti dana.

Sveop e Krštenje Duhom

„I poslije ću izliti duh svoj na svako tijelo.” (Joel 2:28)

Sveti Duh će biti kanal pomirenja između Svemogućega i rase grešnika otkupljene sa dragocjenim Kristovim životom. Kako je cilj Kristove žrtve bio stvoriti način na koji bi Bog mogao biti pravedan, dok istovremeno opravdava sve koji vjeruju u njega, i koji traže doći ka Ocu po njemu, tako je njegovo djelo, kao proslavljenog Posrednika, vratiti natrag u potpuno zajedništvo sa Bogom onoliko od otkupljene rase koji će biti spremni vratiti se nakon što im bude bila dana potpuna spoznaja i prilika. Mi smo vidjeli da je to djelo vraćanja članova pale rase u sklad sa Bogom podijeljeno u dva dijela: (1) Crkva ovog Evanđeoskog Doba, i (2) onoliko od njih, od ostatka čovječanstva, koji će to htjeti tijekom dolazećeg Milenijskog doba.

Mi smo vidjeli da temelj za sklad nije da Bog odobrava grijeh, i opravdava ga, i dopušta nam da se vratimo u njegovu naklonost kao grešnici, nego taj da grešnici trebaju odstraniti svoje grijehe, prihvatiti od srca božanski standard pravednosti, i vratiti se natrag u potpuni sklad sa Bogom; tako da će oni tražiti i postići, kroz određene kanale, i pod Kristovim nadzorom, sveti Duh nebeskog Oca, njegov um, volju, stav—prihvaćajući ga kao svoj um, volju ili stav, i tako biti preobraženi obnavljanjem svojih umova. To je, što smo bili vidjeli Božji program za Crkvu, a objavljeno je također i da će biti Božji program, kroz Krista, za pomirenje sa svijetom tijekom idućeg doba. Niti jedna jota božanskog zakona neće biti izmijenjena; grijeh i nesavršenost neće biti opravdani i računati kao savršenstvo i pravednost.

Svijet čovječanstva će biti u Kristovim rukama kako bi ih on reformirao i vratio u sliku Božju, izgubljenu kroz Oca Adama kroz prijestup; i kao dio načina za vraćanje svijeta natrag u sklad sa Bogom, Sotonin utjecaj, koji je sada nad

svijetom, vežući i zasljepljujući čovječanstvo, biti će uklonjen (2. Kor. 4:4; Otkr. 20:2), i nakon toga, umjesto da svijet bude pod utjecajem ili duhom obmane i zablude i neznanja i praznovjerja, biti će pod utjecajem ili Duhom istine i pravednosti i ljubavi. Umjesto da izvanjski utjecaji budu pritisak na srca ljudi, da ih ispunjavaju sa gnjevom i zlobom, mržnjom, svađom, i sebičnošću, taj utjecaj ili duh biti će ograničen i na koncu uništen, i biti će razvijen suprotan utjecaj ili Duh pravednosti, dobrote, milosrđa, suosjećanja, ljubavi. Stoga će, kroz Krista, sveti Duh Božji biti izliven na svijet čovječanstva—prvo, dajući im prosvjetljenje; drugo, pružajući im pomoć, podršku, snagu, da pobjede svoje vlastite naslijeđene sklonosti; i treće, poučavajući ih i vodeći ih natrag u sliku i priliku Božju, izgubljene kroz neposlušnost Oca Adama.

Dok su te obećane prednosti i blagoslovi za svijet slavni, i raduju naša srca daleko od bilo čega što je Gospodinov narod shvaćao u prošlim vremenima, oni ipak ne nude utjehu Gospodinovim neprijateljima, ili onima koji, kada budu imali priliku, odbacuju primiti njegov sveti Duh, i biti ispunjeni s njime. On će biti izliven na svako tijelo, ali će biti neophodno za one koji bi ga uživali i imali koristi od njega da si priušte njegove prednosti: baš kao što je neophodno za vjernike ovog Evanđeoskog Doba, koji bi došli pod sveti Duh i bili blagoslovljeni njime, da iskoriste načine za to; da se posvete i da jedu istinu, kako bi mogli imati „Duh istine.” Kada veliki Prorok i Životodavac, veliki Svećenik po redu Melkizedekovom (Krist, glava i tijelo, potpuni) istupi naprijed da blagoslovi svijet, to će značiti blagoslov za sve koji će primiti riječi toga proroka, i poslušati ih, i steći blagoslov vječnog života, kroz poslušnost; i to će značiti uništenje kroz Drugu Smrt za sve one koji ga odbijaju slušati, kao što je

napisano, „I svaka duša koja ne posluša toga proroka, neka se iskorijeni iz naroda.” (Djela 3:23)

Primijetiti će se da Joelovo proročanstvo navedeno obrnutim redosljedom od svog ispunjenja; blagoslivljanje svakog tijela je navedeno kao prvo, i blagoslov Crkve posljednji.

Nema sumnje da je takav redosljed bio u Gospodinovoj zamisli, tako da prekrije ili sakrije neka od slavnih obilježja tog velikog obećanja, sve dok ne dođe pravo vrijeme da ga se razumije. (Dan. 12:9,10) Premda je kroz stoljeća bilo uvijek iznova čitano, nije moglo otvoriti i odati sve od svog predivnog blaga sve dok nije došlo Božje „određeno vrijeme” Tijekom ovog Evanđeoskog doba Gospodin je izljevao svoj Duh na svoje sluge i sluškinje samo; i blaženo je bilo iskustvo svih koji su ga primili—svih koji su bili uronjeni u tijelo Kristovo, i učinjeni sudionicima njegovog pomazanja kao sinova; i na to je obilježje Apostol Petar ukazao u svom predavanju na Pedeseticu. On je citirao oba dijela proročanstva, ali, pod vodstvom svetog Duha, on nije razjasnio ili rastumačio prvi dio; jer još nije bilo došlo vrijeme da ga se razumije. Stoga, umjesto da objašnjava *razliku* između svetog Duha na sluge i sluškinje tijekom ovog Evanđeoskog doba („u one dane”), i svetog Duha na svako tijelo „*poslije ovoga,*” u idućem dobu, on jednostavno kaže, ukazujući na sveti Duh na sebi i na drugim vjernicima, „već je *to ono* što je rečeno po proroku Joelu”—dio toga, početak onoga o čemu je govorio. To neće biti sve potpuno sve do izlivanja Duha na svako tijelo, što još nije. Osim toga, prorok spominje druge stvari, koje se još nisu ispunile. On ukazuje na pomračenje sunca i mjeseca, i dolazak velikog i značajnog dana Gospodinovog, a to su događaji koji su sada blizu, veliki dan gnjeva, koji se događa između i razdvaja izlivanje svetog Duha na Crkvu, „sluge i sluškinje,” u te dane, i „svakoga tijela,” poslije.

Kao što smo vidjeli, neće biti razlike između Duha Božjeg, kada će doći na svijet u idućem dobu, i Duha Božjeg koji dolazi na Crkvu u ovom dobu, zato što je to *isti* Duh istine, Duh pravednosti, Duh svetosti, Duh posvećenja, Duh sklada sa Bogom—Duh ili utjecaj kojeg će Bog pokazati u korist pravednosti i dobrote i istine. No ipak, to neće značiti istu stvar u svakoj pojedinosti tada kao što znači sada. Primiti sveti Duh sada, i živjeti u skladu s njime, nužno znači sukob sa duhom svijeta, koji je posvuda oko nas. Zbog toga su oni koji primaju sveti Duh sada, i koji hode u skladu s njim, poučeni očekivati progonstvo i protivljenje od svih koji nemaju Duh—velika većina.

Primiti sveti Duh u budućnosti neće značiti progonstvo, zbog toga što će poredak, uređenje, vladavina, idućeg doba biti veoma drugačiji od sadašnje: dok je knez ovog svijeta Sotona, knez svijeta ili doba koji dolazi biti će Krist; i dok je većina čovječanstva sada pod utjecajem Sotone, dragovoljno ili nevoljko, svjesno ili nesvjesno, u idućem će dobu cijeli svijet biti pod utjecajem Krista i njegove pravedne vladavine. I Istina će tada biti besplatna i zajednička svima, od najmanjeg do najvećeg. Budući će zakon idućeg doba biti zakon pravednosti, istine, dobrote, i biti će *na snazi*, kao Kraljevstvo Božje, oni koji dođu u sklad sa tom vladavinom i njenim zakonom, i koji imaju Duha Istine, neće trpjeti progonstvo kao rezultat toga, nego će, baš naprotiv, iskusiti milost i blagoslove i napredovati u onoj mjeri kako budu primali taj Duh svetosti.

Posjedovanje svetog Duha, tijekom Milenijskog doba, neće kao u ovom dobu značiti *oplo ivanje* Duhom za božansku prirodu, niti će značiti prihvaćanje u sunasljedstvo sa Kristom u Kraljevstvu. To obećanje pripada jedino ovom Evanđeoskom

dobu, klasi slugu i sluškinja, koji primaju sveti Duh i oživljeni su njime tijekom ovog doba, kada su, kao posljedica, sadašnje prevlasti zla, oni dužni *trpjeti zbog pravednosti*; i na kojima, prema tome, „Duh *slave* i od Boga počiva.” (1. Pet. 4:14)

Posjedovanje svetog Duha tijekom Milenijskog doba jednostavno će značiti da je primatelj došao u sklad sa Kristom, Posrednikom, i da je u toj mjeri u skladu sa Bogom i uz crtu sa blagoslovima koje je Bog pružio čovječanstvu općenito, koji blagoslovi nisu *promjena* prirode, u božansku, nego *obnova* svega što je bilo izgubljeno kroz pad prvog Adama. (Djela 3:19-21) Posjedovanje svetog Duha kod takvih će biti dokaz da je djelo preporoda drugog Adama u savršenstvo ljudske prirode „kupljene” za njih velikom žrtvom za grijeh počelo u njima; i da će, ako se nastavi, na koncu dovesti do savršenstva *obnove* u ljudski lik božanskog Oca.

Mi trebamo imati na umu u vezi blagoslova koje će Krist dati svijetu tijekom Milenijskog doba, kao preporoditelj svijeta, da su to blagoslovi koje je on kupio za njih žrtvujući sebe. Kada je on dao sebe, kao „čovjek Krist Isus,” kao odgovarajuću cijenu za čovjeka Adama, na kojega je došla osuda, tako je bilo i sa čovječanstvom, pravima, prednostima i životom i Adamovim kraljevstvom da su bili kupljeni sa velikom žrtvom za grijeh; i to što je bilo kupljeno jeste ono što će biti *vra eno* preporođenom svijetu, kroz njihovog preporoditelja ili oca, Krista Isusa našeg Gospodina, drugog Adama. (Efež. 1:14; Djela 3:19-23)

Činjenica da naš Gospodin Isus nije bio drugi Adam dok je bio u tijelu, nego da je on drugi Adam kao duhovno biće (nakon svog uskrsnuća), ne podrazumijeva da će on, kao drugi otac rase, dati čovječanstvu duhovni život ili duhovno biće kod njihovog preporoda. Baš naprotiv, sjetimo se da je misao koju prenosi riječ „otac” *jednostavno* „životodavac,” bez obzira na prirodu. Stoga

kod stvaranja oca Adama on je bio nazvan sinom Božjim, zato što je bio stvoren na moralnu sliku i priliku Božju, a ne da to podrazumijeva da je on bio stvoren u božanskoj prirodi; jer mi znamo da je on bio od zemlje, zemaljski, dok je Bog duh. Načela koja su ishodišna toj moći s kojom je Bog, kao životodavac, postao Ocem svega stvorenja, kroz svog aktivnog zastupnika, našeg Gospodina, posebno su prikazana u prethodnom poglavlju, pod naslovom, „Neokaljani:” mi ovdje samo skrećemo pažnju na to, kako bi smo se zaštitili od zablude. Božja namjera u povezanosti sa stvaranjem svijeta, i čovjeka kao njegovog stanovnika i gospodara, i nižih životinjskih oblika kao njegovih podanika, nije se promijenila zbog dopuštene neposlušnosti i pada: izvorni plan ostaje kao i na početku. Nakon što će zlo koje je Protivnik pokušao u konačnici biti izbrisano, božanski plan, kako je izvorno bio zamišljen, biti će u potpunosti ostvaren kroz Krista. Crkva ovog Evanđeoskog doba, koja će, kao što smo vidjeli, biti visoko uzvišena i proslavljena kao Nevjesta i sunasljednik Krista, je izuzetak obnovi čovječanstva: ona je bila pozvana iz ili izabrana za posebnu svrhu, i posebice je bila iskušana i ispitana, ugođena i pripremljena za visoko uzvišenje, sunasljedstvo s Kristom—promjenu iz ljudske prirode u prirodu koja je iznad anđeoske prirode—„iznad svakoga poglavarstva i vlasti, i moći i gospodstva,” sudionici božanske prirode.

Međutim iako se ne bi trebali moliti za nova *krštenja* svetim Duhom koja nisu obećana, mi smo posve jasno poučeni da tražimo Duh kao zadovoljavajući dio i molimo se za njega.

Molitva za Sveti Duh

„Ako dakle vi, iako zli, znate dobrim darima darivati djecu svoju, koliko li će više Otac s neba obdariti Duhom Svetim one koji ga zaištu!” (Luka 11:13)

Iako je „sve po Sinu,” ipak ovdje kao i svugdje drugdje on daje

slavu i čast, kao izvoru blagoslova, Ocu. Cijelo djelo otkupljenja i pomirenja Očevo je djelo—kroz Sina. I naš Gospodin objavljuje da je Očeva dobra volja da bi smo mi trebali sve više tražiti njegovog Duha svetosti. On nam nalaže da tražimo i molimo za to, kao veliki najviši blagoslov. U vezi zemaljskih blagoslova, naš nam Otkupitelj govori da naš Nebeski Otac zna koje su nam stvari potrebne—on zna bolje od nas koje će nam zemaljske stvari biti korisne a koje bi nam bile štetne. Mi ne bi smo stoga trebali, kao nepreporođeni i pogani, razmišljati o zemaljskim blagoslovima niti se moliti za njih; nego umjesto toga, kao oni koji su došli u sinovski odnos, i koji imamo potpuno pouzdanje u Očevu pripremu, mi možemo očekivati da će nam On dati najbolje, i mi možemo počivati zadovoljni u tom obećanju i vjeri.

Nebeskom je Ocu drago da mi želimo još više svetog Duha i tražimo ga—stava koji je sve više u potpunosti u skladu sa njegovim Duhom: i svima onima koji ga tako žele i traže biti će ostvarene njihove dobre želje; Ocu će biti ugodno da tako uredi stvari kod takvih da će prepreke Duhu, bilo u njima ili njihovoj okolini, biti pobijeđene, kako bi njegov pun ljubavi Duh mogao obilovati u njima—kako bi oni mogli biti ispunjeni sa Duhom. Međutim u tome ne postoji nikakva sugestija o potrebi za svježim krštenjima svetim Duhom: krštenje je došlo na početku, i sada sve što preostaje je samo otvoriti brane u svakom pravcu, kako bi smo tako dopustili svetom Duhu ljubavi i istine da prodre i prožme svaki postupak, riječ i misao naših bića. Mi trebamo božansku pomoć, djelovanje Gospodinove mudrosti i providnosti, da nam pokaže što začepљуje brane i da nam pomogne ukloniti prepreke.

Duha svetosti u izobilju mogu primiti jedino oni koji ga gorljivo žele i traže ga molitvom i naprezanjem sa svoje strane. Um ili duh svijeta mora biti otjeran iz našiju srca, u onoj mjeri u kojoj bi smo ih htjeli ispuniti sa svetim Duhom, umom, utjecajem. Samovolju se također mora ukloniti. I zbog toga što u

onoj mjeri u kojoj smo ispražnjeni od svega drugoga da smo spremni primiti od njegove punine, Gospodin bi htio da mi dođemo u to stanje iskrene želje za ispunjavanjem sa Duhom svetosti, kako bi smo bili spremni i žudjeli da istisnemo i uklonimo svaki drugi suprotan utjecaj i volju.

To je očito Apostolova misao, u njegovoj molitvi za Crkvu u Efezu, „da po vjeri [da simbolično on može sjesti kao Kralj, vladar, ravnatelj, svake misli, riječi i djela] Krist [Kristov Duh] prebiva u srcima vašim te u ljubavi [svetom Duhu ili stavu] ukorijenjeni i utemeljeni možete shvatiti sa svima svetima što je Dužina i Širina i Visina i Dubina te spoznati nadspoznatljivu ljubav Kristovu da se ispunite do *sve Punine Božje*.” (Efež. 3:19) Onaj tko je ispunjen sa Duhom Kristovim, i sa potpunim razumjevanjem ljubavi koju je on pokazao, imati će Očev Duh u punoj mjeri.

Ništa u tekstu kojeg razmatramo ne može ni na koji način biti iskonstruirano tako da podrazumijeva kako bi Nebeski Otac bio zadovoljan da ga njegova djeca traže za nekog drugog boga—treću osobu trojstva jednakih Bogova. Takva je misao proturječna odlomku i njegovom kontekstu: i oni koji se nose sa takvim pogrešnim gledištem moraju nužno biti zasljepljeni do te mjere da ne vide ljepotu i snagu tog obećanja. Bilo bi doista čudno ako bi jedan član jednakog trojstva Bogova ukazao na drugoga kao sposobnog i spremnog dati trećega *kao* što zemaljski roditelji daju kruh, ribu i jaja svojoj djeci. (Vidi prethodne retke.) Cijeli je odlomak dosljedan jedino kada se sveti Duh ispravno shvati da je božanski um ili utjecaj darovan različito za utjehu i duhovno izgrađivanje Božje djece.

Naš tekst ustanovljuje usporedbu između dobrotivih zemaljskih roditelja koji daju prirodnu hranu svojoj djeci, i našeg ljubaznog nebeskog Roditelja koji daje svoj sveti Duh onima koji

ga to traže. Međutim kao što zemaljski roditelj postavlja hranu na dohvat njegove obitelji, ali ih ne sili da ju uzmu, tako i naš nebeski Roditelj postavlja dobre pripreme svoje milosti nadohvat svoje duhovne obitelji, ali ih ne sili da ju uzmu. Mi moramo biti gladni i žedni za time, mi to moramo tražiti, ne sumnjajući, nego sa vjerom poštujući njegovu spremnost da nam da dobre darove. Prema tome, kada se molimo za sveti Duh, i da budemo ispunjeni sa Gospodinovim Duhom, moramo se osvrnuti oko sebe i naći pripremu koju je on učinio za uslišenje na te molitve, koju je on tako nadahnuo i usmjerio.

Mi nalazimo tu pripremu u Riječi istine; ali nije dovoljno samo je naći tamo gdje je: ako želimo biti ispunjeni mi moramo jesti; sigurno je da moramo sudjelovati na toj gozbi ili inače nećemo doživjeti zadovoljstvo koje je jedenje osmišljeno dati. Onaj koji neće jesti sa punog stola biti će prazan i gladovat će, jednako kao da i nije bilo hrane. Kao što nas traženje blagoslova nad hranom neće ispuniti, nego ju moramo nakon toga jesti, tako i posjedovanje Riječi Božje, i prinošenja naše molbe da budemo ispunjeni sa Duhom, neće nas zadovoljiti; mi moramo jesti Riječ Božju, želimo li izvući iz nje njegov Duh.

Naš je Gospodar objavio, „Riječi koje sam vam govorio duh su i život su” (Ivan 6:63); i za sve koji su ispunjeni sa Duhom istina je, kao što je izrekao prorok, „Riječi su tvoje nađene, i ja sam ih jeo.” (Jer. 15:16; Otkr. 10:9) Apsolutno je beskorisno moliti se Gospodine, Gospodine, daj nam Duha, ako zanemarujemo Riječ istine koju je taj Duh pružio za naše ispunjavanje. Ako se samo molimo za Duh a ne koristimo ispravne načine da su pribavimo Duha istine, mi ćemo nastaviti biti uglavnom samo „bebe u Kristu,” tražeći izvanjske znakove, za dokaz našeg odnosa sa Gospodinom, umjesto unutarnje svjedočanstvo, kroz Riječ istine, koju je on pružio.

Svjedo anstvo Svetog Duha

„Sam Duh susvjedok je s našim duhom da smo djeca Božja.” (Rim. 8:16)

Malo je doktrina od tolike važnosti Božjem narodu od ove; zato što o njoj u značajnoj mjeri ovisi hoće li imati „Božji mir, koji nadilazi svaki razum.” (Fil. 4:7) Kako mogu imati „punu sigurnost vjere” (Hebr. 10:22) ako im nedostaje svjedočanstvo Duha koji svjedoči o njihovom sinovstvu—njihovom prihvaćanju u Božju obitelj? Ipak kako samo nekolicina ima i najmanjeg pojma o tome što znači taj izraz „svjedočanstvo Duha,” ili koju bi vrstu iskustava trebali očekivati i tražiti a koja sačinjavaju svjedočanstvo Duha o našem sinovstvu.

Pitanje je prema tome veoma važno—Kako nam sveti Duh svjedoči što se tiče našeg jedinstva sa Ocem—da smo postali sinovi Božji, i da smo pod božanskom providnošću mi pripremani za slavne stvari koje Bog čuva za one koji ga ljube, i koji će biti sunasljednici sa Isusom Kristom našim Gospodinom, u Milenijskom Kraljevstvu? Malo je tema zbog kojih su se Kršćani općenito osjećali uznemirenima kao zbog ove— svjedočanstva Duha. Ne znajući što je svjedočanstvo Duha, mnogi od najboljih od Gospodinovog naroda moraju priznati da ne znaju imaju li ga ili ne. Drugi, više ispunjeniji sa sigurnošću nego sa spoznajom, tvrde da imaju svjedočanstvo svetog Duha, i ukazuju na svoje *osje aje* sreće kao na dokaz. Ali takvi prije ili kasnije, ako su iskreni, moraju priznati da je „svjedočanstvo” na koje se oni oslanjaju veoma nezadovoljavajuće: ono ih iznevjeruje u vrijeme najvećih potreba. Kada ljudi dobro govore o njima, kada je zdravlje povoljno, kada financijski napreduju, kada imaju brojne prijatelje, oni se osjećaju sretnima; međutim u onoj mjeri u kojoj su neki ili od svih od ovih uvjeta obrnuti oni se osjećaju nesretnima: oni gube ono za što su pretpostavljali da je bilo „svjedočanstvo Duha,” i plaču u tjeskobi duše:

„Gdje je Blaženstvo koje sam poznao,
kada sam prvi puta pronašao Gospodina?”

Takvi su obmanuti i zavedeni sa svojim osjećajima: oni se osjećaju sretnijima i misle za sebe da su bliže Bogu u vrijeme kada zapravo, pod Protivnikovim vodstvom, zastranjuju u iskušenja. To objašnjava neke od čestih i iznenadnih „padova iz milosti” koje neki doživljavaju a što zaprepašćuje i njih same isto tako kao i njihove prijatelje. Obmanuti nepouzdanim „svjedočanstvom” oni su se osjećali sigurnima, bili su nespremnima i pali kao lak plijen iskušenju upravo u vrijeme kada su se osjećali toliko „sretnima u Gospodinu” (?). Nadalje ta je klasa djelomice izgubila iz vida da su kušnje i razočarenja u životu osmišljeni da nas još više približe našem Ocu, i da još više shvaćamo puno ljubavi suosjećanje i brigu našeg Spasitelja; zato što izgubivši svjedočanstvo svojih osjećaja, koje su oni lažno smatrali svjedočanstvom Duha, oni su se osjećali toliko ucviljenima, i toliko žednima i gladnima za povratkom dobrih osjećaja, da su izgubili mnoge dragocjene pouke koje se može dobiti jedino kada se s pouzdanjem oslanjamo na Gospodinova prsa i imamo zajedništvo s njim, dok prolazimo kroz životne Getsemanije.

Daljnja klasa Kršćana shvativši nepouzdanost „svjedočanstva” *osje aja* čini se da zaključuje da im je Bog uskratilo (u najmanju ruku njima) bilo koji pouzdani dokaz svoje naklonosti—bilo koje sigurno „svjedočanstvo” o temi njihovog prihvaćanja kao „sinova” u njegovu obitelj. Njihove su sumnje izražene u dobro poznatoj himni:

„Ovo sam odavna želio znati—
Često sam se zbog toga osjećao tjeskobno:
Ljubim li Gospodina ili ne?
Jesam li njegov ili ne?”

Ta neizvjesnost djelomično također proizlazi iz pogrešnog shvaćanja nauka o izboru: no ipak ti su prijatelji posve u pravu

zaključujući da njihovi osjećaji ne mogu biti ispravan kriterij po kojemu se prosuđuje njihovo sinovstvo. Drugi, zbog toga što Sveto Pismo objavljuje, „Onoga čiji um na tebi ostaje ti ćeš čuvati u savršenom miru,“ sude o svom sinovstvu po svom miru uma: međutim kada pogledaju na pogane i na svjetovne, i vide da mnogi od njih naizgled imaju isto mir uma, njihovo se gledište o svjedočanstvu Duha dokazuje nedovoljnim da održi njihove nade, ili da im dade sigurnost. Kada dođe mračan čas, i oni kažu, kako je laka stvar biti prevaren, i da su u mucu da ne ožalostiše Duha—jer „strah donosi muku.“

Osobe velike lakovjernosti (pogrešno nazvane *vjerom*) zamislit će da čuju „šapat“ Duha unutarjem uhu i čestitat će si u skladu s time—iako bi naknadno trebali utvrditi da je „došapnuta“ informacija bila apsolutno neistinita. Drugi Kršćani sa više logičnijim umom, koji se ne mogu tako obmanjivati, zbunjeni su u vezi s time kako njihovi prijatelji mogu s toliko pouzdanja tvrditi da imaju svjedočanstvo Duha, dok oni sami nemaju takvo uvjerenje.

Poteškoća u velikoj mjeri leži u pogrešnom gledištu da je Duh osoba, i koje nastoji primijeniti osobnost na njegovo svjedočenje. Kada se prizna činjenicu da je Božji Duh bilo koja moć ili utjecaj koji bi Bogu bilo po volji pokazati, predmet je razjašnjen i „svjedočanstvo Duha“ postaje lako razumljiva stvar. Biti će blagoslov onima koji imaju to svjedočanstvo znati to zasigurno: i biti će blagoslov onima koji nemaju to svjedočanstvo da utvrde njihov nedostatak; tako da oni mogu ispuniti uvjete da zadobiju to svjedočanstvo, bez kojega nitko nije ovlašten smatrati se sinovima Božjim, da imaju priznat položaj pred Ocem.

Međutim koja radost i božanski mir dolaze onima koji imaju pravo svjedočanstvo—onima koji imaju ispravna iskustva i koji su naučili kako ih čitati! To je njima doista radost u tuzi, svjetlo u tami, utjeha u nedaći, snaga u slabosti. I potpune i izričite upute

u vezi te teme, kao i u vezi svih tema, nalaze se u toj predivnoj knjizi, Riječi našeg Oca—Bibliji. U njoj i kroz njena svjedočanstva Božji Duh svjedoči s našim duhovima.

„Kako čvrsti temelj, je postavljen vašoj vjeri, o vi sveci Gospodnji, u Njegovoj izvrsnoj Riječi. Što nam više može reći od onoga što je rekao: Vama koji ste pobjegli k Isusu u zaklon!”

Kako Poznavati Svjedo anstvo Duha

Čovjekov se um ili duh može upoznati po njegovim riječima i vladanju; i tako mi možemo upoznati Božji um ili Duh po njegovim riječima i postupcima. Svjedočanstvo je Njegove Riječi da je tko god dolazi k njemu (vjerom, i obraćenjem od loših djela i mrtvih djela, kroz Isusa) prihvaćen. (Hebr. 7:25) Stoga su pitanja koja si mogu postaviti oni koji traže svjedočanstvo Duha što se tiče njihovog sinovstva:

Jesam li ikada bio privučen Kristu?—da ga priznam kao mog Otkupitelja, po čijoj pravednosti samo, ja mogu imati pristup nebeskom Ocu, i biti mu prihvatljiv?

Ako se na to može potvrdno odgovoriti, sljedeće bi pitanje bilo:

Jesam li se ikada u potpunosti posvetio—moj život, moje vrijeme, moje talente, moj utjecaj, moje sve—Bogu?

Ako se i na ovo pitanje može odgovoriti potvrdno, onaj koji se pita može počivati u potpunosti siguran da je bio prihvaćen od Oca, u Ljubljenome, i priznat od njega kao sin. I ako kroz samoispitivanje želja i osjećanja svog srca on utvrdi kako se i dalje pouzdaje u Isusovu zaslugu, i da je i dalje posvećen da vrši Gospodinovu volju, on može dopustiti dražesnom pouzdanju i miru koje ta misao o skladu i odnosu sa božanstvom donosi, da u potpunosti vlada njegovim srcem. To uvjerenje u Gospodinovu milost prema nama u Kristu konstruirano iz činjenica našeg vlastitog iskustva, izgrađeno na nepromjenjivom karakteru i Riječi Božjoj, nije promjenjiva, kao što bi bila da je bila

izgrađena na promjenjivom pijesku osjećaja. Ako nam se sumnje ili strahovi nametnu u nekom mračnom času, samo trebamo uzeti „Svjetiljku” (Božju Riječ) i iznova razmotriti činjenice i temelj, i ako su naša srca i dalje lojalna Gospodinu, vjera, radost i mir odmah će nam se vratiti; ako utvrdimo da se naša vjera u „dragocjenu krv” raspada, ili da naše posvećenje nestaje, mi znamo pravo stanje stvari, i možemo odmah napraviti ispravne popravke i tako ponovno uspostaviti našu „sigurnost vjere.” (Hebr. 10:22) Ali neka se zapazi da sve i jedan koji bi htio imati tu *sigurnost* mora „pošto je primio njegovo svjedočanstvo potvrditi da je Bog istinit” (Ivan 3:33): da se naš Gospodin ne mijenja, nego da je „isti jučer i danas i zauvijek.” Gospodinov narod stoga može počivati spokojno sigurni da kada su jednom došli u stanje božanske naklonosti, oni mogu nastaviti pod tim uvjetima toliko dugo dok su njihova srca lojalna Bogu i njihove želje u skladu sa njegovom voljom: sve dok su od srca poslušni božanskim zapovijedima—ukratko shvaćenima u riječi Ljubav—prema Bogu i ljudima. (Hebr. 11:6; 13:8)

Tko je god poduzeo navedene korake ima sigurnost, „svjedočanstvo” Riječi Božje, da je on dijete Božje; i to, tijekom Evanđeoskog doba, znači da je on mladica pravog trsa, kandidat da postane članom prave Crkve. (Ivan 15:1) Takvima Riječ Božja svjedoči da su se pridružili pravoj Crkvi, koja je Kristovo tijelo. To svjedočanstvo je dano njihovom duhu, njihovom umu, Božjim Duhom, koji svjedoči kroz njegovu Riječ. I isti Duh Istine jamči takvima da ako njihova srca nastave biti lojalnima Gospodinu do kraja njihovog pripravništva—ako spremno i radosno uzmu svoj križ svakodnevno, nastojeći najbolje što mogu slijediti Gospodareve stope, njihovo pripravničko članstvo u Crkvi Kristovoj uskoro će biti promijenjeno u stvarno članstvo—nakon što završe svoj zemaljski put, i postanu sudionicima u njegovom uskrsnuću, prvom uskrsnuću. (Filip. 3:10)

Međutim, Duh Božji, kroz njegovu Riječ, svjedoči sa jednakom jasnoćom da je moguće da oni koji su već postali mladicama pravog Trsa da budu odsječeni, budu li nevjerni—ako propuste donijeti ispravne plodove Duha ljubavi. „Svaku lozu na meni koja ne donosi roda on [Otac] siječe, a svaku koja rod donosi čisti [obrezuje] da više roda donese.” Duh nam Božji tako, kroz njegovu Riječ, svjedoči o pravilu po kojemu se naš nebeski Otac bavi sa svojim sinovima—discipliniranja, čišćenja, oduzimanje troske, i razvoj svojstava koja donose plod. Prema tome, imati ta iskustva, nakon što smo postali poistovječeni sa „Trsom,” znači imati svjedočanstvo Duha da smo mi i dalje u „Trsu,” i dalje priznati kao njegove „mladice”—i dalje pod brigom i stegom našeg Gospodina. Naprotiv, ako bilo kome nedostaju te stege, čišćenja, itd., nakon što je postao poistovječen sa Trsom, njemu nedostaje to „svjedočanstvo Duha,” i on shodno tome ima razloga sumnjati u svoje prihvaćanje od Gospodina. (Hebr. 12:7)

Da smo mi svi savršeni, apsolutno savršeni, i da smo se dokazali takvima kroz ispite, slučaj bi bio drugačiji; Bog bi nas tada ljubio zbog naše savršenosti i sklada sa sobom; tada bi kažnjavanja i gorka iskustva bili znakovi njegove nemilosti. Ali, kao što zapravo jest, mi svi znamo da smo mi svi nesavršeni, da svi ne dostižemo božanski standard; i da su naša nova srca, naše nove volje, naši preobraženi umovi ili duhovi, sami prihvatljivi Bogu—i to kroz Kristovu zaslugu, i u pripravničkom smislu, sa obzirom na naše ispitivanje, razvoj i konačno usavršenje. Jedino u onoj mjeri u kojoj se naučimo razumjeti božanske savršenosti, i naše vlastite nedostatke, mi možemo razumjeti mnoge i važne pouke koje se treba naučiti, i potrebu za iskušavajućim iskustvima kroz koja moramo proći da bi se u nama razvila božanska sličnost.

Sveto nas Pismo obavještava da Nebeski Otac priprema slavni duhovni Hram, u i kroz kojega svijet čovječanstva će imati prednost dolaska u jedinstvo, pomirenje sa sobom. Mi vidimo u

Svetom Pismu ideal Velikog Arhitekta što se tiče tog hrama—da je ideal cijelog bio predstavljen u osobi našeg Gospodina Isusa Krista, njegovog glavnog ugaonog kamena, i „pokrovnog kamena,” „položenog na Nebu.” Mi možemo bolje razumjeti što je zahtijevano od svih onih koji će biti prihvatljivima Bogu kao „živo kamenje” tog Hrama—da budu izgrađeni zajedno sa Kristom Glavom, „za Božje prebivalište kroz njegov Duh.” I mi možemo razlučiti našu vlastitu prirodnu hrapavost, naš nesklad sa ljupkim linijama Hrama, ocrtanima u njegovom „pokrovnom kamenu.” Mi možemo lako uočiti da nam je neophodno mnogo klesanja i mnogo poliranja, da bi smo bili učinjeni prikladnima i pripremljenima za mjesto u tom Hramu ka kojemu, kroz milost Božju, težimo. I stoga onima koji utvrde da ne primaju udarce od Gospodinovog čekića i dlijeta, nedostaje to „svjedočanstvo” koje Duh Božji kroz njegovu Riječ svjedoči da mora doći svemu živom kamenju njegovog Hrama: i kojemu čak ni veličanstveni Pokrovni kamen nije umaknuo. Ako božanska providnost nije označila za nas „uski put” sa izvjesnom količinom poteškoća i nedaća—ako nam je jednostavno dopušteno da počivamo bez nedaća, kušnji, itd., tada sa sigurnošću možemo znati da se Bog ne bavi sa nama kao sa živim kamenjem koje će biti dijelom Hrama—sinovi—zato što nam nedostaje to „svjedočanstvo” o našem prihvaćanju i pripremi. Shvaćajući da je naše stanje takvo trebali bi smo bez oklijevanja ići k Gospodinu da ga pitamo *zašto* mi nemamo nikakve nevolje i nedaće, i „sami sebe ispitati” da li smo ili nismo dalje u vjeri (2. Kor. 13:5); da li mi li ne i dalje nastojimo hoditi vjerno stopama našeg Gospodara, u punini posvećenja Očevoj volji. Ali ako mi imamo to „svjedočanstvo” o klesanju, poliranju, obrezivanju, stegama, šibanju, podnesimo to strpljivo, radosno, sa cijenjenjem, kao dokaze Ljubavi našeg Oca neophodne za postizanje našeg uzvišenog poziva—u potpunom skladu sa Biblijskim svjedočanstvom ili svjedočenjem—da smo

mi sinovi Božji, „baštinici Božji, a subaštinici Kristovi, *kada doista s njime zajedno trpimo*, da se zajedno s njime i proslavimo.” (Rim. 8:17)

„Razli ite su Službe” Duha

„Jer koga Gospodin ljubi, onoga i stegom odgaja, šiba sina koga voli. Pa ako niste pod stegom, na kojoj su svi imali udjela, onda ste kopilad, a ne djeca.” (Hebr. 12:8) Poteškoće i nevolje dolaze na svijet, isto tako kao i na Gospodinove svete, međutim to *nisu znaci posinjenja*, izuzev onima koji su se u potpunosti posvetili Očevoj volji i djelu. Duh i Riječ Božja „svjedoče” jedino njegovim sinovima. Niti su obrezivanja i kažnjavanja stegom u Gospodinovoj obitelji uvijek ista. Kao što zemaljska djeca trebaju različitu vrstu i stupanj stege, tako je i sa Božjom djecom: nekima je *pogled* neodobranja dovoljan; drugima je neophodna riječ prijekora, dok druge pak treba šibati, i neke uvijek iznova. Zemaljski se roditelj najviše raduje poslušnom i djetetu koje se odmah pokorava, onome kojemu je riječ ili pogled prijekora dovoljan da odstrani zlo; i tako isto naš Nebeski Otac objavljuje da prizna one koji „drhću na riječ njegovu.” (Iza. 66:5)

Takvi surađuju sa Bogom u razvoju svojih karaktera, zapažajući svoje vlastite nedostatke i nastojeći ih ispraviti—slušajući Očev glas vodstva, upute ili punog ljubavi ukora, i uvijek tražeći njegov osmijeh odobranja: pjesnik je dobro izrazio njihova osjećanja:

„Sunce moje duše, moj dragi Oče,
Ja ne znam za noć kad si ti blizu,
O neka se ne pojavi nikakav zemljani oblak,
Da te sakrije od očiju tvog sluge.”

To je klasa o kojoj Apostol piše, koji sude samima sebi, i koji, prema tome, trebaju manje Gospodinovog kažnjavanja. (1. Kor. 11:31) Da bi se bilo od te klase zahtijeva puninu posvećenja; i oni

jesu i bit će pobjednici, koje će se smatrati dostojnima sunasljedstva sa Kristom Isusom njihovim Gospodinom u njegovom Kraljevstvu. Toj klasi, poslušnima i budnima, Gospodin kaže, „okom ću te svojim usmjeravati,” „Vodit ćeš me po savjetu svome, a zatim me primiti u slavu.” Oni koji su vođeni jedino stalnim šibanjem nisu od te pobjedničke klase, i neće biti smatrani dostojnima biti Gospodinovom Nevjestom, i imaju takvo „svjedočanstvo” od Gospodina kroz Duh Istine. (Ps. 32:8; 73:24; usporedi Otkr. 7:9,14)

Niti su kažnjavanja stegom uvijek dokaz promašaja, ili „svjedočanstvo” o Gospodinovom neodobravanju. Baš naprotiv, kao i s našim Gospodinom, tako isto i sa njegovim vjernim sljedbenicima, božanska providnost vodi vjerne i poslušne na stazu patnje i samoodricanja, ne u smislu kažnjavanja suprotne volje, nego kao ispite, kroz samopožrtvovnost, mjere ljubavi i odanosti Očevoj volji, i stvari pravednosti. Kao što je naš Gospodin bio udaran za naše prijestupe, ne svoje vlastite, kada je nosio grijeh mnogih, tako i njegovi sljedbenici u mnogim pogledima pate, ne zbog svojih vlastitih nedjela, nego zbog pogrešnih djela drugih, jer oni su pozvani kao što Apostol objavljuje, da „dopunjuju što nedostaje Kristovim mukama za njegovo tijelo, koje je crkva.” (Kol. 1:24)

Što Sveti Duh Svjedo i

U svjetlu gore navedenog, neka se svaki od onih koji izjavljuju da su Gospodinovi sinovi preispitaju imaju li ili ne „svjedočanstvo Duha,” da su jedni od djece Božje: i neka bi smo opetovano ponavljali to ispitivanje, i tako „bdjeli” i čuvali se u ljubavi Božjoj, radujući se svjedočanstvu njegovog Duha.

Da li nas se stalno podrezuje? Prolazimo li kroz takva iskustva, velika i mala, koja uklanjaju od nas manje ili više brzo tjelesne sklonosti, koje ratuju protiv duše—gnjev, zlobu, mržnju, zavist,

sebičnost, nepristojnost, i sve ono što je suprotno zakonu Duha života u Kristu Isusu—Duhu ljubavi? Ako je tako, u onoj mjeri u kojoj mi možemo razaznati da je to djelo čišćenja u tijeku, mi ćemo u to nema sumnje biti u stanju prepoznati rast u ispravnom smjeru—u blagosti, strpljivosti, krotkosti, bratoljublju, ljubavi. Tko god, nakon pažljivog samoispitivanja po tom pitanju, tako jasno označenom u Gospodinovoj Riječi, može prepoznati u tijeku takva iskustva može znati da je i dalje prihvaćen kod Boga, zato što ima *to svjedo anstvo Duha*.

Nadalje, Duh svjedoči da „tko je god rođen [začet] od Boga, ne griješi.” (1. Ivan. 5:18) Dijete Božje može biti nadvladano sa svojom starom prirodom (koju se smatra *mrtvom*, ali ne u potpunosti stvarno takvom); on može biti zatečen u grešci, može pogriješiti u prosudbi ili u riječi, ali ono nikada neće *namjerno* prestupiti božanski zakon. Prema tome, ako naša srca mogu odreagirati tako da mi uživamo vršiti Božju volju, i da ne bi namjerno prekršili ili na bilo koji način joj se suprotstavili—da bi smo radije da se vrši Božja volja, i da se ispuni njegov plan, iako bi to moglo tresnuti o zemlju naše najdraže nade i razbiti svaku nježnu vezu—mi tada imamo to svjedočanstvo da se naš duh ili um slaže sa svjedočanstvom Duha Istine koji je ovdje zabilježen: i to je svjedočanstvo, ne samo da smo mi jednom bili prihvaćeni u Božju obitelj, nego da smo i dalje u njoj.

Duh svjedoči, kroz Riječ Božju, da su oni koji su Gospodinov narod odvojeni od svijeta—da su njihove nade i ciljevi i općeniti duh, stav, drugačiji. „Kad biste bili od svijeta, svijet bi svoje ljubio; no budući da niste od svijeta, nego sam vas ja izabrao iz svijeta, zbog toga vas svijet mrzi.” „A i svi koji hoće živjeti pobožno u Kristu Isusu, bit će progonjeni.” (Ivan 15:19; 2. Tim. 3:12)

Mogu li naša srca posvjedočiti da te riječi s pravom predstavljaju naše životno iskustvo? Ako je tako, Duh (um) Božji tako nadalje svjedoči sa našim duhom (umom) da smo mi njegovi.

Niti bi smo trebali smetnuti s uma da svijet o kojem je govorio naš Gospodin uključuje sve koji svjetovno razmišljaju, u kojima je duh svijeta uhvatio korijen. U danima našeg Gospodina to je bilo istina za nominalnu Židovsku Crkvu: u stvari, sva su njegova progonstva došla od onih koji su ispovijedali religiju. Stoga, mi se ne smijemo čuditi ako svi oni koji hode stopama našeg Gospodina budu imali slična razočaravajuća iskustva, i utvrdimo da će duh svijeta, u najneprijatnijem obliku, biti manifestiran iz kuta od kud bi ga najmanje prirodno očekivali—od onih koji izjavljuju da su djeca Božja. Glavni religionisti iz vremena našeg Gospodina bili su ti koji su ga nazvali Belzebubom, knezom đavola. I sveti Duh svjedoči kroz Riječ našeg Gospodina, govoreći, „Ako su domaćina Beelzebulom nazvali, koliko će više njegove ukućane?” (Matej 10:25) Ako se, prema tome, o nama govorilo zlo, zbog naše identifikacije sa Istinom, i naše službe za nju, mi imamo u tome dodatan dokaz ili svjedočanstvo Duha da smo na pravom putu.

Da se je naš Gospodin Isus udružio sa popularnim vođama Židovske Crkve, i suzdržao se od govorenja istine u ljubavi, suzdržao se od ukazivanja na lažne nauke svog vremena, on ne bi bio „omražen,” niti „progonjen”; baš naprotiv, vjerojatno bi bio „visoko poštovan među ljudima.” Ali, kao što je on sam objavio, mnogo toga što se „pred ljudima pokazuje veliko, pred Bogom je gadno.” (Luka 16:15)

Da je naš Gospodin jednostavno ostao šutjeti i suzdržao se od razotkrivanja licemjerja, laži, dugih molitvi i lažnih učenja Pismoznanaca i Farizeja, oni bi ga nedvojbeno pustili na miru, ne bi ga progonili; i on ne bi trpio zbog Istine. Tako je isto i sa njegovim sljedbenicima: od slične klase, Istine i onih koji imaju Duh Istine, i koji slijede Gospodinovu uputu, puštajući da njihovo svijetlo svijetli, navući će na sebe mržnju i progonstvo. I ako neki, iz tih razloga, i dok daju najbolje od sebe da govore istinu u ljubavi, trpe zbog toga, oni su sretni, jer kao što je

Apostol rekao, „Duh Slave, Duh Božji u vama počiva.” Oni imaju to svjedočanstvo Duha o njihovoj vjernosti na uskom putu. (1. Pet. 4:14)

Nadalje, sveti Duh svjedoči, kroz svjedočanstvo našeg Gospodina, da tko god se posrami Otkupitelja i njegove Istine koju je on naučavao, Gospodin će se posramiti takvoga kada dođe da uredi svoje dragulje. (Marko 8:38) Tko god, dakle, nalazi svoje srce toliko u ljubavi sa Gospodinom i njegovom Riječi da on uživa, da u svakoj prikladnoj prilici, prizna Isusa kao svog Otkupitelja i Gospodara, i da vjerno predstavlja Riječ njegovog svjedočanstva, toliko dugo takav ima to daljnje svjedočanstvo svetog Duha da je on dijete Božje, nasljednik Kraljevstva. Takvi imaju razloga radovati se u Gospodarevom obećanju da su oni baš takvi koje će on rado priznati pred svojim Ocem i pred svetim anđelima. Međutim ako bilo tko nema to svjedočanstvo—ako, baš naprotiv, njihova srca svjedoče da se oni srame Gospodina, da se srame nazvati se njegovim sljedbenicima, srame se imati njegovu „braću,” članove njegovog tijela, i srame se priznati nauke koje je on naučavao—bilo tko tko ima takva iskustva ima svjedočanstvo Duha da ako se to stanje stvari ne promjeni da će ih se Gospodin posramiti kod svog drugog dolaska, i da ih neće priznati pred Ocem i njegovim svetim glasnicima.

Sveti Duh, nadalje, svjedoči da „sve što je od Boga rođeno [začeto], pobjeđuje svijet. I ovo je pobjeda što *pobijedi* svijet: *vjera* naša.” (1. Ivan. 5:4) Ispitajmo naša srca, naše duhove, naše umove, u svijetlu ovog svjedočanstva svetog Duha. Jesmo li mi pobjednici, u skladu sa ovim standardom? Standard je da da bi smo bili Gospodinovi mi ne smijemo biti u skladu sa svijetom, moramo biti u sukobu s njim—njegovim ciljevima, njegovim nadama, njegovim ambicijama. Misao o sukobu je sadržana u izrazu, „pobijediti svijet.” I mi možemo lako vidjeti da nitko ne može biti pobjednikom svijeta a tko je u suglasju sa svijetom i

pripada mu, i njegovom općenitom duhu sebičnosti, ponosa, ambicije, itd.

Prije nego jasno utvrdimo pobjeđujemo li svijet ili ne, zapazimo da mi ne pobjeđujemo svijet sa laskanjem, niti pridružujući mu se u njegovim ludostima i pokušavajući dati tima vjersko uvijanje; niti mi pobjeđujemo svijet sudjelujući u nekom moralnom ili religioznom djelu, kao što je poučavanje u razredima Nedjeljne Škole, ili pomažući siromašne, ili pridruživanjem sektaškoj crkvi. Gospodin ne ukazuje ili „svjedoči” da mi ni na jedan od tih načina možemo pobijediti svijet. Njegova je izjava jasna, da je pobjeda koja pobjeđuje svijet naša *vjera*. Duh tako svjedoči da mi da bi smo bili pobjednicima moramo „hoditi po *vjeri*, a ne po gledanju.” Mi ne smijemo gledati na ono što se vidi—popularnost, svjetovno pokazivanje, veličina denominacije, itd.—nego moramo gledati na ono što se ne vidi—duhovne i vječne stvari. (2. Kor. 4:18) Mi trebamo imati vjeru kakva je bila izražena pjesnikovim riječima:

„Radije bi hodao po mraku sa Bogom,
nego išao sa mnoštvom u svijetlu.”

Osim toga, sveti Duh nam svjedoči, kroz Riječ, da ako smo mi djeca Božja da mi nećemo biti u neznanju niti o sadašnjim stvarima niti o „onome što *dolazi*,” zato što ćemo mi biti prosvjetljeni i poučeni od Boga, kroz Riječ njegove milosti—Riječ njegovog Duha. Dok mi sazrijevamo, „rastemo u milosti,” mi ćemo željeti i tražiti i dobiti, uz mlijeko Riječi, „čvrstu hranu” za koju Apostol objavljuje da je za zrele. (1. Pet. 2:2; Hebr. 5:13,14) Razvoj u milostima Duha, vjere, moralne čvrstine, spoznaje, samosvladavanja, strpljivosti, pobožnosti, bratske naklonosti, ljubavi, dovest će nas u bliže zajedništvo sa Ocem i sa Gospodinom Isusom, tako da će Gospodin biti u stanju i htjeti priopćiti nam sve više i više jasno spoznaju o svojim milostivim planovima, isto tako kao i o svom vlastitom slavnom karakteru.

Ukazujući na taj rast, Apostol Petar kaže: „Jer ako to imate i u tom napredujete, nećete biti besposleni i neplodni za *spoznanje* Isusa Krista. A tko toga nema, slijep je, *kratkovidan*;...to čineći—ne, nećete posrnuti nikada! Tako će vam se bogato osigurati ulazak u vječno kraljevstvo Gospodina našega i Spasitelja Isusa Krista.” (2. Pet. 1:5-1. Usporedi Ivan 16:12,15.)

Svatko bi trebao zapitati samog sebe ima li ili ne to svjedočanstvo Duha, to svjedočanstvo o svom rastu kao novog stvorenja u Kristu Isusu, i da li se ili ne razvija i sazrijeva vrsta ploda koja je ovdje konkretno navedena. Imajmo također na umu da je naš rast u ljubavi i u svim plodovima Duha uvelike zavisao o našem rastu u spoznaji; i naš rast u spoznaji o božanskim stvarima je ovisan također o našem rastu u plodovima Duha. Svaki korak spoznaje donosi odgovarajući korak dužnosti i poslušnosti, i svaki poduzeti korak dužnosti i poslušnosti biti će popraćen sa daljnjim korakom u spoznaji, jer takvo će biti, *Duh svjedo i*, iskustvo svih onih koji će biti poučeni od Boga u Kristovoj školi. Ako imamo to svjedočanstvo Duha o rastu, i u milosti i u spoznaji, radujmo mu se, i nastavimo ići istom stazom sve dok nas ne dovede, pod božanskim vodstvom, do toga što je savršeno, i u spoznaji i u milosti.

Budu e Svjedo anstvo Svetog Duha

Sveti će Duh svjedočiti pomirenom svijetu čovječanstva u idućem dobu, vrlo sličnim načinom, ali veoma različito u pogledu činjenica. Oni koji imaju Duh više neće biti nekolicina posebnih slugu i sluškinja, nego kao što Prorok Joel objavljuje „svako tijelo.” (Joel 2:28) „Svjedočanstvo” Duha više neće biti „svi koji hoće pobožno živjeti trpjet će progonstvo”; jer nikakvo progonstvo tada neće biti dopušteno. Više neće

„svjedočiti” o „uskom putu” žrtve, jer vrijeme žrtve tada će biti prošlost: „Ondje će biti nasip” i biti će bez kamenova spoticanja. (Iza. 35:8; 62:10) „Svjedočit” će da će „Zlikovci biti istrebljeni, a koji se uzdaju u Gospoda, posjedovat će zemlju.” (Djela 3:23; Ps. 37:7-11) „Svjedočit” će o blagoslovima za one koji čine dobro i kaznama i uništenju namjernih zlikovaca. To je isti Božji Duh ali pod različitim upravljanjem.

Naučivši *kako* sveti Duh „svjedoči” i *koja* su neka od njegovih svjedočanstava kroz Božju svetu Riječ, mi nalazimo to daleko zadovoljavajućim od svih sumnji i strahova nadahnutih sa mentalnim i fizičkim stanjima—osjećajima, lažno nazvanih od nekih svjedočanstvom svetog Duha. Ipak, mi želimo skrenuti pažnju na činjenicu da svi Kršćani ne mogu imati ista svjedočenja od Duha Božjega sa njihovim duhovima ili umovima. Svi bi Kršćani sa velikim iskustvom i napretkom trebali imati svjedočanstvo ili svjedočiti po *svim* tim navedenim točkama, i po drugim točkama koje su iznesene u Svetom Pismu: međutim postoje mlađi Kršćani koji još nisu dovoljno napredovali kako bi imali sva ta svjedočanstva; neki, bi možda, mogli biti uistinu začeti od Gospodina, no ipak imati samo nekolicinu od njih. Veliki Vinogradar ne očekuje plod, niti zelen niti još razvijen i zreo plod, od svježih i nježnih mladica grane.

Prvo svjedočanstvo koje oni koji su tek bili začeti mogu imati, jeste da su bili prihvaćeni od Gospodina; da su oni mlade grane na pravom Trsu; i da je Duh Trsa u njima—želja da rastu i da budu poput Trsa, i da donose plod. Niti bi trebalo proći dugo nakon što je mladica izniknula, prije nego se budu primijetili znakovi lišća i pupoljci obećavajući plod. Novorođena beba u duhovnoj obitelji očituje svoj odnos prema starijima i razvijenijim članovima obitelji, ne jedući čvrstu hranu, koja bi ga mogla ugušiti, nego željom za jačajućim mlijekom, da po njemu uzrastu. (1. Pet. 2:2)

Svi koji za sebe utvrde da imaju bilo koje od gore navedenih svjedočanstava Duha trebali bi se odgovarajuće tome radovati; i svaki detalj koji nedostaje trebali bi nastojati njegovati i razviti, tako da na koncu mogu imati svjedočanstvo Duha u svoju korist po svakoj točki Biblijskog svjedočanstva što se tiče staze i iskustava Gospodinovog vjernog naroda. Takvi više neće imati potrebe pjevati—„To je nešto što dugo želim znati.” Baš naprotiv, oni će znati, imati će potpunu sigurnost vjere, i biti će ukorijenjeni i utemeljeni i izgrađeni i učvršćeni u vjeri. To je božanski određeni put: mi se potpuno izmičemo strahu—od „Dvorca Sumnje”—jer naše pouzdanje sigurno počiva na božanskim obećanjima, koja nikada neće iznevjeriti. To je jednako istina u vremenu kušnje i nedaće i tame kao i kada posebno uživamo u svjetlu osmijeha našeg nebeskog Oca. Pjesnik točno izražava misao, govoreći:

„Kada se čini da tama zastire njegovo lice
 Ja počivam u njegovoj nepromjenjivoj milosti.
 Njegova zakletva, njegov savez, njegova krv
 Podržavaju me u poplavnim vodama.
 Kada se sve oko mene ruši
 On je tada sva moja nada i potpora.”

„Posve eni Duhom”

„Ali oprali ste se, ali posvetili ste se, ali opravdali ste se u imenu Gospodina našega Isusa Krista i u Duhu Boga našega.” (1. Kor. 6:11)

Posvećenje označava *odvajanje* ili *razdvajanje*. Svi koji su posvećeni, odvojeni, potpuno posvećeni Bogu, moraju najprije biti oprani ili *opravdani*—bilo u stvarnosti očišćeni od grijeha ili uračunato očišćeni—„opravdani *vjerom*.” Stvarno opravdanje biti će pravac pristupa Bogu od strane svijeta tijekom Milenija, pod vodstvom i pomoći velikog Posrednika, i kao dio procesa Pomirenja. Uračunato opravdanje, to jest, opravdanje

vjerom—priprema je koja djeluje tijekom ovog Evanđeoskog Doba, kroz koju smo mi koji smo po prirodi grešnici, i u čijem tijelu ne stanuje savršenstvo, smatrani čistima, svetima, opravdanim, prihvatljivima Bogu kroz naše prihvaćanje Krista kao našeg Otkupitelja. Mi vjerujemo Biblijskom svjedočanstvu da je „Krist umro za naše grijehе prema Pismima”; i vjerujući to, i želeći umaknuti od grijehа, mi smo prihvaćeni od Boga kao da smo savršeni, bezgrešni, kao opravdani kroz zaslugу dragocjene krvi. Opravdani tako kroz vjeru, mi imamo mir s Bogom, i možemo mu pristupiti, i biti ćemo primljeni od njega, i možemo početi *vršiti djela prihvatljiva* Ocu, kroz zaslugу našeg Gospodina Isusa Krista. Dokaz kojeg imamo za naše opravdanje i posvećenje dolazi nam kroz Riječ, i nazvan je „pečatom” i „svjedočenjem” Duha u nama.

Mo koja nam omogućuje da živimo u skladu sa našim zavjetima posvećenja je sveti Duh ili sveti um Božji, kojeg mi primamo kao rezultat naše vjere u Krista, i našeg posvećenja da budemo „mrtvi s njim.” Duh Istine, kojeg dobivamo kroz proučavanje Riječi našeg Oca, u naš Duh poslušnosti, pruža nam potrebnu snagu za pobjeđivanje svijeta i naših vlastitih iskrivljenih želja. Prema tome, tekst kojeg razmatramo objavljuje da svo čišćenje koje smo doživjeli, svo naše opravdanje, i svo naše odvajanje za pravednost, i naše razdvajanje od grijehа—sve pobjede i blagoslovi u tim pravcima došli su nam kroz zaslugу našeg Gospodina Isusa, i kroz kanal Duha svetosti, Duha Božjega, kojega smo mi primili.

Drugi biblijski tekstovi su u potpunom skladu s ovime. Isti se je Apostol molio za Crkvu, „A sam Bog mira neka vas posvema posveti.” (1. Sol. 5:23) On ovdje ne proturječi gore navedenoj izjavi da je sveti Duh Božji taj koji posvećuje. Bog je taj koji posvećuje, i medij, metoda ili kanal je njegov sveti Duh a ne neka druga osoba.

Apostol Petar izjavljuje za Crkvu da je „posvećenjem [odvajanjem] Duha izabranima da budu poslušni.” (1. Pet. 1:2) Misao je ovdje da su oni koje Bog sada priznaje kao svoje izabrane, i koji su potaknuti da učine sigurnim svoj poziv i izabranje, izabrani, ne proizvoljno, nego u skladu sa točno utvrđenim načelima, naime, da ako sveti Duh Božji (utjecaj Istine) djeluje na njih to će ih dovesti u stanje potpune poslušnosti (posvećenja) Očevoj volji i planu i providnosti, tako da će oni tada sačinjavati izabrane.

Apostol Pavao, u jednoj drugoj od svojih poslanica (Efež. 5:26), pripisuje to posvećenje i očišćujuću snagu u Crkvi Riječi Božjoj, govoreći, „Krist je ljubio Crkvu te sebe predao za nju da *je posveti, o istivši je* kupelji vode uz riječ.” Ne trebamo pretpostavljati da Apostol ovdje proturječi svojoj prethodnoj izjavi, u smislu da *Bog* posvećuje Crkvu, niti proturječi svojoj drugoj izjavi, da je *Duh* Božji taj koji posvećuje Crkvu. Jasno i nepogrešivo, njegova je misao u svakom slučaju, ta da sveti Duh Božji, djelujući kroz Riječ njegove istine, proizvodi u nama osmišljeno očišćenje, opravdanje, posvećenje.

Naš se je Gospodin Isus stoga molio, „Posveti ih istinom: tvoja riječ je istina.” (Ivan 17:17) Mi tako vidimo da različiti biblijski tekstovi o toj temi uzeti zajedno, uče da je posvećenje Crkve ostvareno Duhom Istine, koji je dan posvećenima kroz Riječ Božju koju je on pružio upravo u tu svrhu.

Svi koji su tako posvećeni su „*nova stvorenja u Kristu Isusu,*” i obraća im se kao „onima koji su posvećeni u Kristu Isusu.” (1. Kor.1:2) Ipak to posvećenje u Kristu nije mimo Duha Božjega, niti mimo Riječi Božje; jer smo mi zbog našeg prihvaćanja božanskog plana i pripreme, zbog toga što smo došli do posvećenja Duhom, jedno sa Kristom našim

Gospodinom. I to je nadalje pokazano sa biblijskim citatom koji kaže, „Ta i Posvetitelj i posvećeni—svi su od jednoga [jednog duha, jednog uma, začeti Duhom Istine]! Zato se on i ne stidi zvati ih braćom.” (Hebr. 2:11) Mi smo tako „oprani, posvećeni, opravdani u imenu Gospodina Isusa i po Duhu našega Boga”—Duhu Istine.

Budite Ispunjeni Duhom

„Nego se napunite Duhom, Govoreći među sobom u psalmima i hvalospjevima i duhovnim pjesmama, pjevajući i kličući u srcu svojem Gospodinu Zahvaljujući svagda za sve.” (Efež. 5:18-20)

Ono što ovaj tekst nagovještava je da Gospodinov narod može imati veći ili manji stupanj ili puninu Duha. Da bi bili njegovi oni moraju imati nešto od njegovog Duha jer „*nema li tko Duha Kristova, taj nije njegov.*” (Rim. 8:9) U velikoj mjeri ovisi o nama koristimo li sredstva koja je Bog pružio, koliko ćemo biti ispunjeni sa njegovim Duhom i stavom, njegovim utjecajem—Duhom ili utjecajem njegove Istine, koju je on upravo zato otkrio da posveti naša srca i živote, i odvoji nas od onih koji imaju duh svijeta.

Ništa u ovom niti u sličnim tekstovima ne uključuje misao o svetom Duhu kao osobi: baš naprotiv. Ako bi se tu mislilo na osobu, bilo bi nedosljedno poticati primatelja na veće ili manje ispunjavanje. Osoba koja bi mogla ući sama može imati veze sa ispunjavanjem; ako je on velik, ispunit će više, ako je mali, ispunit će manje. Sveti Duh zamišljen kao osoba, jedna od trojstva Bogova, jednaka sa Najvišim, ne bi mogao ući u malu busolu nesavršenog čovjeka, i čak tada niti ispuniti to malo srce. Međutim kada ispravno razumijemo misao o božanskoj moći i utjecaju Apostolov poticaj je krajnje razuman. Trebali bi smo

nastaviti biti ispunjeni sa svetim umom ili stavom našeg Boga, toliko prekrasno prikazanog u primjeru osobe i poslušnosti našeg dragog Otkupitelja, njegovog Jedinorođenog Sina.

I ta misao o *ispunjavanju* sa svetim Duhom u skladu je sa Apostolovom sugestijom na drugom mjestu, da su naša smrtna tijela propusne posude, napuknute, oštećene, kojima Bog dopušta biti ispunjenima njegovim svetim Duhom. Apostolova sugestija je da s obzirom da mi znamo za naše nesavršenosti, i mogućnost da dopustimo da nam isklizne iz ruke sveti utjecaj, nadahnut od Boga kroz Evanđelje, da bi smo trebali obratiti više nego običnu pažnju na to što smo čuli da nam to ne isklizne iz ruke, zato što „To pak blago [sveti Duh, obnovljeni um u skladu s Bogom] imamo u glinenim posudama.” (Hebr. 2:1; 2. Kor. 4:7) Odgovara svima koji hode stopama našeg Gospodara, koji će sudjelovati u patnjama Kristovim, i u slavi koja će uslijediti, da nastoje na Gospodinov način biti *ispunjeni sa njegovim duhom*. S obzirom na to mi se trebamo držati blizu Gospodina, i sučlanovima njegovog tijela—blizu u suosjećanju, u ljubavi, u suradnji; i također trebamo biti blizu Riječi, koja je izvor posvećujućeg utjecaja na cijelu Crkvu. „Posveti ih istinom: tvoja riječ je istina.”

Uzaludno je nastojati biti ispunjeni sa svetim Duhom ako ne poklanjamo pažnju božanskoj pripremi koja je omogućena upravo za tu svrhu. Ako zanemarujemo Riječ Božju mi zanemarujemo tu posvećujuću moć; ako zanemarujemo molitvu mi zanemarujemo daljnju prednost, i pomoć koju to donosi. Ako se zanemarujemo sastajati sa onima koji su Gospodinov narod, i u kojima vidimo „pečat” tog Duha, mi ćemo propustiti dobiti koristi i pomoć od „svakovrsnog zgloba opskrbe”—uključujući pomoć koju je Bog obećao Crkvi kao cjelini, kroz različite udove koje on postavlja u tijelu za objašnjavanje njegove Riječi, i dobiti odatle njenu posvećujuću moć ili Duh. (1. Kor. 12: 25-28; Efež. 4:16)

Prema tome, poticaj, „napunite se Duhom,” podrazumijeva mnogo: podrazumijeva da bi smo trebali koristiti različite aranžmane i pripreme koje je Gospodin napravio za naš duhovni razvoj. Iako mi ne možemo imati osobni kontakt sa Gospodinom, mi možemo imati vezu s njim kroz molitvu i kroz članove njegovog tijela, i kroz Sveto Pismo. Premda mi ne možemo imati stvarni kontakt sa Apostolima, mi možemo imati kontakt sa njihovim riječima. Ako ne možemo imati stvarni kontakt i osobno se družiti sa članovima Crkve, mi možemo imati vezu s njima kroz pisma, i kroz medij tiskane stranice. Ako želimo biti *ispunjeni* sa Gospodinovim Duhom, mi moramo slušati ove njegove upute.

Pe at Duha

„U njemu ste i vi, pošto ste čuli Riječ istine—evanđelje spasenja svoga—u njemu ste, prigrlivši vjeru, opečaćeni Duhom obećanim, Svetim, koji je zalag naše baštine.” (Efež. 1:13,14)

Pečati su u drevnim vremenima bili korišteni u različite svrhe.

(1) Kao žig ili potpis, znak potvrde ili priznanja.

(2) Da nešto označi tajnom, da osigura protiv upada—kao u Mat. 27:66; Otkr. 10:4; 20:3

Za Gospodinov narod je rečeno da je „opečaćen Duhom obećanim,” u prvom od ta dva smisla. Apostol ne kaže, kao što neki čini se pretpostavljaju, da smo mi bili zapečaćeni sa svetim Duhom kao osobom, takozvanom trećom osobom trojstva jednakih Bogova: on objavljuje da smo mi bili zapečaćeni „Duhom obećanim, Svetim”; posve drugačija misao, kao što će svi primijetiti. Sveti Duh je od Oca: on zapečaćuje kroz Krista sa svetim Duhom, koji je i sam pečat. To je potvrđeno od Apostola (Djela 2:33), i u potpunom je skladu sa izvještajem o našem Gospodinu Isusu, koji je bio prvi od kuće sinova koji je imao tako biti zapečaćen. Mi čitamo, „jer njega Otac—Bog—opečati”—sa svetim Duhom. (Ivan 6:27)

Izraz „Duh obećanja,” (Zagrebačko izdanje) poput drugih izraza korištenih s obzirom na sveti utjecaj Božji, kao „Duh svetosti,” „Duh Istine,” opisan je: pokazuje da postoji veza između tog pečaćenja i *obe anja* koje nam je Bog dao. To je dokaz ili potvrda Božjeg saveza sa „zapečaćenim” dani unaprijed, da su „najveća i dragocjena obećanja” o „onome što je Bog spremio onima koji njega ljube [iznad svega]” istinita; i da će on naslijediti te obećane blagoslove nakon što vjerno izdrži *ispite* svoje ljubavi i odanosti koje će Bog primijeniti.

Apostol ukazuje na to isto pečaćenje kasnije u istoj poslanici, i tamo poistovjećuje „obećanje” sa „danom izbavljenja.” (Efež. 4:30) Stoga drugim riječima, pečat Duha obećanja je sve do dana izbavljenja samo još jedan oblik za izraziti misao—mi (Crkva) „imamo *prve rodove* Duha”—takorekuć avans, obvezujući ugovor ili savez između Gospodina i nas, i jamčeći nam da ako se ne umorimo da ćemo naslijediti obećanje u potpunosti.

Taj pečat saveznog odnosa, sinovstva i baštine, nije izvanjski znak na našim čelima; niti je to znak ili manifestacija Božje naklonosti u zemaljskim stvarima, u svjetovnom napretku; niti su to sada, niti je to ikada bilo, „darovi” iscjeljivanja, ili govorenja s jezicima, itd., jer mnogima koji imaju te čudesne „darove” nedostaje pečat i svjedočanstvo Duha. (Djela 8:13-23; 1. Kor. 13:1-3)

Pečat ili zalog svetog Duha je u srcu zapečaćenog, i stoga ga nijedan čovjek ne zna izuzev onoga koji ga je primio (Otkr. 2:17), izuzev što drugi mogu vidjeti njegove plodove u njegovom svakodnevnom životu. „A Bog je onaj koji nas zajedno s vama utvrđuje za Krista; on nas i pomaza, on nas i zapečati i u srca naša daje zalog—Duha.” (2. Kor. 1:21,22)

Taj zalog ili pečat sinovstva je Duh ljubavi koji je jedno sa Ocem i sa svim njegovim svetim pripremama, vičući, Abba, Oče; Uživam vršiti tvoju volju, O moj Bože. Onaj tko ima taj

pečat ili znak sinovstva je onaj koji ne samo da nastoji vršiti Očevu volju, nego vršeći je nalazi da mu to nije „teško,” nego uživa u tome. (1. Ivan. 5:3)

Duh usvojenja ili pečaćenje kao sinova, posjedovanje prvina ili zaloga dolazećeg nasljedstva, je, stoga, jedno od prvih „svjedočanstava” Duha—sama krema Kršćanskih iskustava u sadašnjem životu. Prije postizanja tog stupnja iskustva mi moramo primiti naš udio u pomazanju dolazeći u *pomazano* tijelo Kristovo, Crkvu, bivajući *za eti* Duhom Istine za posvećenje naših duhova kako bi smo upoznali i vršili Gospodinovu volju. To iskustvo dolazi nakon što smo bili *oživljeni* Duhom za službu pravednosti: to je dokaz, da tako kažemo, da smo prešli iz stanja embrija u ono u kojem nas Bog smatra sinovima i zapečaćuje nas kao takve.

Kao što bi svi vjernici trebali nastojati doći pod pomazanje i oplodujućí utjecaj svetog Duha Božjeg, Duha Istine—tako bi svi oni koji su tako bili oplodeni Duhom posinjenja trebali nastojati postići taj položaj potpunog sklada sa Ocem da ih On može priznati i zapečatiti. I postigavši taj položaj, neka bi svi bili pažljivi da ne oštete ili pomute pečat—da ne utole niti ugase to dragocjeno blago—da taj duh ljubavi i radosti u svetom Duhu zajedništva i općinstva ne pretvore u duh utučenosti, mraka, tuge. Svi koji primaju taj pečat trebali bi stalno nastojati ne pokvariti ga, nego ga uvijek držati svijetlim i svježim.